

**КАСАНДРА КЛЕЪР, САРА РИЙС
БРЕНЪН, МОРИЙН ДЖОНСЪН
КРАЛИЦАТА БЕГЛЕЦ**

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2015

chitanka.info

Париж, юни 1791 г.

Магнус обичаше аромата на Париж в летните утрини. А това беше изненадващо, защото летните утрини в Париж ухаеха на престоляло цял ден на слънце сирене, на риба и на някои не особено апетитни нейни части. Миришеше на хора и на всички техни произведения (не става дума за произведения на изкуството и културата, а за по-прозаични неща, които се изхвърляха с кофе през прозорците). Но утрините тук бяха изпъстрени и с други аромати, които стремително се носеха от улица на улица и от сграда на сграда. Упойващият дъх на пекарна неочаквано беше последван от аромата на гардении от нечия градина, който пък отстъпваше пред тежката воня на кланица. Париж кипеше от живот — Сена пулсираше като огромна артерия, кръвоносните съдове на по-широките улици се стесняваха в миниатюрни алеи... и всеки сантиметър тук миришеше на нещо.

Миришеше на живот — живот във всяка форма и степен.

Днес обаче миризмите бяха много силни. Магнус пое по непознат маршрут, който го изведе в доста неприятна част на Париж. Жегата в тресящата се карета беше непоносима. Магнус беше съживил едно от великолепните си китайски ветрила и то безрезултатно пърхаше до лицето му, без да успява да раздвижи въздуха. Ако трябваше да е напълно честен (а той не искаше да бъде), времето бе твърде задушно за новия раиран жакет от тафта и сатен в синьо и розово, и за жилетката от копринен шантунг, избродирана с птици и херувими. Високата колосана яка, перуката, копринените бричове и прекрасните нови ръкавици от най-фина лимоненожълта кожа... беше му малко топличко.

Все пак. Ако искаш да изглеждаш невероятно, трябва да изтърпиш това-онова. Човек или облича всичко, или абсолютно нищо.

Облегна се в седалката и прие потта с достойнство, доволен, че живее според принципите си, които бяха общоприети в Париж. Тук хората винаги следваха последната мода. Високите до тавана перуки с миниатюрни корабчета в тях; ексцентричните коприни; бялата пудра и високите румени скули при мъже и жени; декоративните бенки, изящните кройки; цветовете... В Париж човек можеше да има дори котешки очи (като неговите) и да убеди всички, че това е просто моден трик.

В такъв свят се намираше много работа за един предприемчив магьосник. Аристократите обичаха магията и с охота плащаха за нея. Плащаха си за малко късмет на масата за игра на фаро^[1]. Плащаха му да накара маймунките им да проговорят, птичките им да пеят любимите им оперни арии, диамантите им да сияят в различни цветове. Искаха на бузите им внезапно да изникват бенки във форма на сърчица, на чаши за шампанско и на звезди. Искаха да смайват гостите си с огнени струи от фонтаните и след това да забавляват същите тези гости, като накарат шезлонгите им да се поразходят из стаята. Магнус изпълняваше и списъци с желания за спалнята — винаги си ги записваше, защото бяха изключително творчески.

Накратко, жителите на Париж и съседния кралски град Версай бяха най-упадъчните хора, които беше виждал, и заради това хранеше към тях дълбоко уважение.

Разбира се, революцията донякъде бе притъпила нещата. Магнус ежедневно си припомняше този факт — дори сега, когато дръпна сините копринени перденца на каретата, получи няколко пронизващи погледа от санкюлоти^[2], които бутаха количките си или продаваха котешко месо. Магнус държеше апартамент в Маре, на Рю Барбет, съвсем близо до Отел дьо Субиз, дом на неговия стар и отскоро покоен приятел принц Субиз. Магнус бе получил покана да се разхожда из парка или да се забавлява там винаги, когато пожелае. Всъщност той получаваше топъл прием във всеки изтъкнат дом в Париж. Аристократичните му приятели бяха глупави, но общо взето, безобидни. Сега обаче беше станало опасно да го виждат в тяхната компания. Понякога бе опасно дори изобщо да го виждат. Вече не беше добре да си много богат или да поддържаш връзки с влиятелни фигури. Мърлявите маси, производителите на вонята, бяха превзели Франция и бяха преобърнали всичко по мърлявия си път.

Всъщност той хранеше смесени чувства към революцията. Хората бяха гладни. Цената на хляба още беше твърде висока, а и кралица Мария-Антоанета не помогна много, като заръча на гладуващите да ядат пасти. Магнус разбираше, че е нормално народът да иска и да получава храна, дърва за огрев и всички стоки от първа необходимост. Винаги беше съчувствал на бедните и онеправданите. Но в същото време не беше виждал по-прекрасно общество от френското, с неговите главозамайващи висоти и излишества. Тъй като

обичаше всякакви вълнения, той искаше да е осведомен какво се случва, а в момента точно това знание беше дефицит. Никой нямаше представа кой управлява страната. Революционерите не спираха да се карат помежду си. Конституцията постоянно беше пренаписвана. Кралят и кралицата бяха живи и се предполагаше, че все още имат някаква власт, но се намираха под контрола от революционерите. От време на време се случваше по някое убийство, пожар или нападение, все в името на свободата. Животът в Париж приличаше на буре с барут, което лежи върху цяла купчина такива бурета в залутан наред бурно море кораб. Постоянно витаеше усещането, че един ден хората — безличните маси — можеше да решат да избият всички, които имат пари за шапка.

Магнус въздъхна, отдръпна се назад, за да се скрие от пронизващите погледи, и притисна ухаеща на жасмин кърпичка към носа си. Стига толкова воня и тревоги. Отиваше да види един балон.

Разбира се, беше летял и преди. Беше омагьосвал килими и се бе разполагал на гърбовете на мигриращи птици, но никога не бе летял с човешко изобретение. Тази история с балоните беше съвсем нова и честно казано, леко притеснителна. Просто да се изстреляш във въздуха с едно грандиозно и ярко творение, пред очите на цял Париж...

Именно поради тази причина щеше да опита.

Преди десет години първата вълна на манията по балоните с горещ въздух в Париж го беше отминала. Но преди няколко дни, когато може би попрекали с виното, Магнус вдигна очи и видя една от небесносините яйцеподобни чудесии да се носи над него, изпъстрена със златни зодиакални знаци и лилии, и веднага бе завладян от желанието да скочи в коша ѝ и да попътува в небето. Още същия ден откри единия от братята Монголфие и заплати твърде много златни монети за частен курс.

Сега, когато бе на път да осъществи въпросния курс в горещия следобед, Магнус се зачуди колко точно вино беше изпил онзи следобед.

Трябваше да е било много вино.

Каретата му най-сетне спря близо до Шато дьо ла Мюет, красив малък дворец, който вече се разпаднаше. Магнус излезе наред влажния въздух и тръгна към парка. Наоколо витаеше тежка, потискаща

атмосфера, от която дори прелестните му дрехи натежаха. Той стигна по пътеката до мястото на срещата, където го чакаха балонът и неговият екипаж. Балонът лежеше спаружен на тревата — коприната изглеждаше все така красива, но общият ефект не беше толкова впечатляващ, колкото се беше надявал. Ако става дума, той имаше по-красиви нощници.

Единият Монголфие (не си спомняше точно кого от двамата беше наел) хукна към него с поруменяло лице.

— Мосю Бейн! Je suis desole, мосю, но времето... днес не е особено подходящо. Много е притеснително. Видях мълния да просветва в далечината.

Разбира се, още щом изрече тези думи, отекна далечна гръмотевица и небето наистина доби зеленикав оттенък.

— Днес не можем да летим. Може би утре. Ален! Балонът! Отнесете го веднага!

Само след миг балонът беше навит и отнесен в една малка беседка.

Обезсърченият Магнус реши да се разходи из парка, преди времето съвсем да се е развалило. Тук човек можеше да срещне прелестни дами и господа, а мястото предразполагаше хората към... любвеобилност. Булонският лес вече не беше частна собственост и бе отворен за посетители, които използваша прекрасната почва за отглеждане на картофи. Освен това се обличаха в памук и гордо се наричаха санкюлоти, което означаваше, че не носят кюлоти. Имаха дълги работнически панталони и хвърляха продължителни и осъдителни погледи към изящните бричове на Магнус, които напълно подхождаха на розовото райе на жакета и леко сребристите чорапи. Наистина ставаше все по-трудно да си възхитителен.

Освен това паркът като че ли беше напълно лишен от красиви любвеобилни персони. Само дълги гащи, продължителни погледи и брътвежи за последните безумия на революционерите. Всички с по-благороден вид изглеждаха нервни и забиваха поглед в краката си, срещнеха ли член на Третото съсловие.

Все пак Магнус видя един познат и не беше особено щастлив от този факт. Към него с висока скорост се носеше Анри дьо Полиняк, облечен в черно и сребристо. Анри беше ратай на Марсел Сен Клод, който оглавяваше най-могъщия вампирски клан в Париж. Освен това

Анри беше ужасно скучен. Изобщо повечето вампирски ратаи бяха такива. Трудно се разговаря с човек, който все повтаря: „Господарят казва това, господарят казва онова...“ Не спират да раболепничат, мотаят се наоколо и чакат да ги ухапят. Магнус се зачуди какво търси Анри в парка посред бял ден — със сигурност не беше нещо хубаво. Ловуваше. Вербуваше. И сега досаждаше на Магнус.

— Мосю Бейн — рече Анри и склони глава.

— Анри.

— От много време не сме се виждали.

— О... бях доста зает — отвърна Магнус безгрижно. — Нали знаеш, работа. Революция.

— Разбира се. Но Господарят тъкмо казваше, че отдавна не сте виждали. Чуди се дали не сте пропаднали вдън земя.

— Не, не! Много съм зает.

— Господарят също — каза Анри с коварна усмивчица. — Наистина трябва да наминете. В понеделник вечерта Господарят дава прием. Ще е много недоволен, ако не ви поканя.

— Така ли? — Магнус преглътна горчилката, която се беше събрала в устата му.

— Несъмнено.

Никой не отхвърляше покана от Сен Клод. Поне ако иска да продължи да си живее спокойно в Париж. Вампирите бяха много обидчиви — а парижките вампири бяха най-лоши.

— Разбира се — каза Магнус и деликатно свали едната си лимоненожълта ръкавица, колкото да прави нещо. — Разбира се. За мен ще е удоволствие. Огромно удоволствие.

— Ще предам на Господаря, че приемате поканата му — рече Анри.

Първите дъждовни капки се приземиха тежко върху финия жакет на Магнус. Поне това му позволи да се сбогува набързо. Докато крачеше през тревата, той вдигна ръка, между пръстите му просветнаха сини искри и дъждовните капки вече не го докосваха. Беше разпънал с магия невидим чадър над главата си.

Париж. Понякога беше много несигурен. Твърде много политика. (О, обувките му... обувките му! Защо беше обул копринени обувки с извити носове? Нали знаеше, че ще ходи в парк. Но те бяха нови и красиви, купени от Жак от Рю дьо Бале, и не можа да им устои.)

Вероятно при настоящия климат беше най-добре да се оттегли на някое по-простичко място. Лондон винаги беше добър вариант. Макар и не така моден, той не бе лишен от очарование. Можеше да иде и в Алпите... Да, много обичаше чистия свеж въздух. Щеше да лудува сред еделвайсите и да се наслаждава на горещите бани в Шинцнах-Бад. Или пък някъде по-далече. Все пак от много време не беше ходил в Индия. А и никога не можеше да устои на насладите на Перу...

Вероятно бе най-добре да остане в Париж.

Качи се в каретата точно когато небето се отвори и поройният дъжд се стовари толкова силно върху покрива, че Магнус не успяваше да чуе дори мислите си. Помощниците на създателя на балона забързаха да приберат всичко, а хората в парка хукнаха да се скрият под дърветата. Цветята сякаш засияха под пръските и Магнус вдиша дълбоко любимия си парижки въздух.

Щом потеглиха, един картоф се удари в стената на каретата.

Явно денят щеше да е пълен провал. Само едно нещо можеше да оправи нещата — дълга хладка баня и чаша горещ черен чай. Щеше да кисне във ваната до прозореца, да отпива от димящия чай и да гледа как Париж подгизва от дъжда. После щеше да си легне и да почете няколко часа „Крачето на Фаншет“^[3] и Шекспир. След това щеше да пийне малко виолетово шампанско и час-два да се облича за операта.

— Мари! — извика Магнус, щом влезе в къщата. — Ваната!

Прислужваха му възрастна двойка — Мари и Клод. Те си вършеха работата изключително добре и след годините служба в Париж вече абсолютно нищо не можеше да ги изненада.

Магнус беше живял на много места, но парижката му къща бе едно от най-приятните. Разбира се, някои се отличаваха с невероятно красива природа — но Париж притежаваше неприродна красота, която беше за предпочитане. Всичко в къщата му доставяше удоволствие. Копринените тапети в жълто, розово, сребърно и синьо, масичките от позлатен бронз и покритите с варак кресла, часовниците, огледалата, порцеланът...

Всяка стъпка, с която навлизаше в дебрите на къщата към големия салон, му напомняше колко прекрасен е този дом.

Много долноземци не припарваха до Париж. Във Франция живееха много върколаци, а във всяка гориста долчинка се спотайваше фея. Но Париж като че ли бе територия на вампирите. И за това си

имаше обяснение. Вампирите бяха изтънчени създания. Бледи и елегантни, те обичаха мрака и удоволствията. Хипнотичните им погледи — така нареченото енканто — омагьосваха всеки благородник. И нямаше нищо по-приятно, декадентско и опасно от това, да позволиш на вампир да пие от кръвта ти.

Нещата обаче донякъде излязоха от контрол по време на вампирската мания през 1787 година. Тогава започнаха и кървавите балове. Изчезваха деца, а неколцина младежи се завърнаха у дома бледи и с празния поглед на ратаи. Като Анри и сестра му Брижит. Те бяха племенници на херцог Дьо Полиняк. Навремето обични членове на едно от най-изтъкнатите семейства във Франция, сега те живееха при Сен Клод и изпълняваха заповедите му. А заповедите на Сен Клод можеха да бъдат много странни. Магнус нямаше нищо против малко упадъчност — ала Сен Клод беше зъл. Класическо, откровено зло от най-старомодния тип. Ловците на сенки от Парижкия институт, изглежда, не успяваха да повлияят на случващото се и беше съвсем лесно да отмъкнеш някого от улицата и да го повлечеш надолу. Сен Клод имаше много влиятелни приятели и бе изключително трудно да тръгнеш по дирите му.

Магнус правеше всичко по силите си, за да избягва парижките вампири, включително и тези, които се появяваха в двора във Версай. Срещата с тях не вещаеше нищо добро.

Но стига за това. Беше време за ваната, която Мари вече пълнеше. Ваната се намиреше в главния салон, точно до прозореца, за да може Магнус да гледа улицата, докато се къпе. Когато водата беше готова, той се потопи и започна да чете. След около час пушна книгата на пода, загледа се в облаците по небето и разсеяно се замисли как Клеопатра разтворила безценна перла в бокал с вино. Точно тогава на вратата се почука и влезе Клод.

— Имате посетител, мосю Бейн.

Клод знаеше, че делата на Магнус не изискват назоваването на имена.

— Добре — отговори Магнус с въздишка. — Покани го.

— Мосю във ваната ли ще посрещне госта?

— Мосю обмисля въпроса — отвърна Магнус с още по-дълбока въздишка.

Нямаше как, трябваше да се държи професионално. Излезе от ваната и навлече копирен халат с избродиран на гърба паун. След това се тръшна подразнен на кресло до прозореца.

— Клод! — извика Магнус. — Доведи го!

След миг вратата пак се отвори и на прага застана много привлекателен мъж с черна коса и сини очи. Дрехите му бяха от най-високо качество. Кройката беше превъзходна. Ето такива неща Магнус искаше да му се случват по-често. Колко щедра можеше да бъде Вселената, когато пожелае! И то след като му отказа пътуване с балон и му устрои неприятна среща с Анри.

— Вие сте мосю Магнус Бейн — обяви мъжът.

Магнус рядко беше вземан за някой друг — високите мъже със златиста кожа и котешки очи не се срещаха под път и над път.

— Същият — отвърна той.

Повечето благородници, които бе срещал, имаха разсеяния вид на хора, на които не се налага да вършат никакви важни дела. Този мъж беше различен. Държеше се открито и изглеждаше целеустремен. Освен това говореше френски с лек акцент, който Магнус не успя да определи веднага.

— Дойдох да говоря с вас по много важен въпрос. Иначе не бих... аз...

Магнус познаваше добре това смущение. Някои хора се изнервяха в присъствието на магьосник.

— Изглеждате разтревожен, мосю — каза Магнус с усмивка. — Нека ви помогна да се отпуснете. Това много ми се удава. Моля, седнете, пийнете шампанско.

— Предпочитам да остана прав, мосю.

— Както желаете. Но ще ми доставите ли удоволствието да науча името ви? — попита Магнус.

— Аз съм граф Аксел фон Ферсен.

Граф! На име Аксел! Военен! С черна коса и сини очи! И в беда! О, Вселената даваше всичко от себе си. Трябваше да й изпрати цветя.

— Мосю Бейн, чух за способностите ви. Не твърдя, че вярвам на всичко, но разумни и интелигентни хора се кълнат, че умеете невероятни, макар и непонятни за мен неща.

Магнус разпери ръце в жест на престорена скромност.

— Всичко е истина. Стига да е прекрасно.

— Казват, че можете да промените външния вид на човек с някакъв... фокуснически трик.

Магнус пропусна обидата покрай ушите си.

— Мосю — продължи Фон Ферсен, — какво мислите за революцията?

— Революцията ще продължи, каквото и да мисля за нея — отвърна Магнус хладно. — Аз не съм роден син на Франция, затова не мисля, че имам право на мнение за начините на управлението ѝ.

— И аз не съм син на Франция. Швед съм. Но силно преживявам случващото се...

На Магнус му хареса Фон Ферсен да говори за силните си чувства. Изобщо целият много му харесваше.

— Дойдох при вас, защото се налага и защото сте единственият, който може да помогне. Като ви споделям всичко, оставям живота си във вашите ръце. Рискувам и много по-знатни животи от моя. Но не го правя на сляпо. Проучих ви добре, мосю Бейн. Зная, че имате много приятели аристократи. Знам и че сте в Париж от шест години и сте изключително харесван и добре приет тук. Казват, че държите на думата си. Е, мосю, държите ли на думата си?

— Много зависи от думата — отвърна Магнус. — Съществуват толкова много прекрасни думи...

Магнус тихо се прокле, че не владее добре шведски. Можеше да вкара малко повече остроумие в репликата. Беше се опитал да научи прелъстителни фрази на всички езици, но единствените на шведски, които бе използвал, бяха: „Предлагате ли нещо друго, освен осолена риба?“ и „Ако ме увиеш с кожи, мога да се престоря на малкото ти рошаво мече.“

Фон Ферсен опита да се успокои, преди да заговори отново.

— Искам да спасите краля и кралицата. Трябва да спасите кралското семейство на Франция.

Това със сигурност беше неочакван поврат в разговора. Сякаш в отговор небето пак притъмня и проехтя още една гръмотевица.

— Разбирам — каза Магнус след малко.

— Какво мислите за това, мосю?

— Каквото съм мислил винаги — отговори Магнус, като се опита да запази невъзмутимо изражение. — Напълно съм съгласен.

Но изобщо не се чувстваше спокоен. Селяните бяха проникнали във Версайския дворец и бяха извели навън краля и кралицата, които сега живееха в „Тюйлери“ — порутения стар дворец в центъра на Париж. Хората разпространяваха памфлети с подробни описания на престъпленията на кралското семейство. Те бяха съсредоточени предимно върху прегрешенията на Мария-Антоанета и я обвиняваха в най-ужасни неща — най-често сексуални. (Нямаше как да е извършила всичко, което се твърдеше в памфлетите. Престъпленията бяха твърде груби, твърде безнравствени и трудно постижими физически. Самият Магнус нямаше опит и в половината от тях.)

Всичко, свързано с кралското семейство, беше лошо и опасно.

А това го правеше привлекателно, макар и плашещо.

— Очевидно, мосю, поемам твърде голям риск, като говоря с вас за това.

— Съзнавам го — отвърна Магнус. — Но защо да спасявам кралското семейство? Никой не ги е наранил.

— Въпрос на време е — каза Фон Ферсен. Страните му бяха поруменели от вълнение и накараха сърцето на Магнус да запърха лекичко. — Те са затворници. Крале и кралици, превърнати в затворници, рядко биват освобождавани, за да управляват отново. Не... не. Не след дълго ситуацията ще стане много опасна. Условието, при които са принудени да живеят, вече са непоносими. Дворецът е мръсен. Слугите са жестоки и непочтителни. С всеки ден владенията и правомощията на краля и кралицата намаляват. Сигурен съм, че... Съвсем сигурен съм, че... ако не бъдат освободени, ще умрат. А аз не мога да живея с тази мисъл. Когато ги прогониха от „Версай“, продадох всичко и дойдох в Париж, за да ги следвам навсякъде.

— Какво очаквате от мен? — попита Магнус.

— Чух, че можете да промените външния вид чрез... някакво... чудо.

Това описание на способностите му се понрави на Магнус.

— Готов съм да платя всякаква цена. Кралското семейство на Швеция ще бъде осведомено за незаменимата ви помощ.

— Моите уважения, мосю, но аз не живея в Швеция. Живея тук. И ако направя това...

— Ако направите това, ще окажете огромна услуга на Франция. А когато кралското семейство си върне властта, ще ви почитат като

герой.

Това нямаше голямо значение. Голямо значение имаше самият Фон Ферсен. Той беше чернокос и синеок, страстен и смел. А и нещо в осанката му излъчваше сила...

— Мосю, ще се присъедините ли към нас? Ще ни дадете ли думата си, мосю?

Това беше много лоша идея.

Ужасна идея.

Най-лошата идея, която беше чувал.

И най-неуστοимата.

— Думата ви, мосю — повтори Аксел.

— Имате я — отвърна Магнус.

— Тогава ще дойда отново утре вечер, за да ви запозная с плана — каза Фон Ферсен. — Ще ви разкрия какво трябва да се случи.

— Настоявам да вечеряме заедно — каза Магнус. — Щом ще се заемаме с такова невероятно приключение.

След кратко мълчание Аксел кимна рязко.

— Добре. Съгласен съм. Ще вечеряме заедно.

Когато Фон Ферсен си тръгна, Магнус дълго се гледа в огледалото и търсеше признаци на лудост. Магията, която трябваше да приложи, бе съвсем проста. Лесно можеше да влезе и излезе от двореца с помощта на малко вълшебство. Никой нямаше да научи.

Поклати глава. Това беше Париж. Всички научаваха всичко, някак си.

Отпи голяма глътка от вече топлото виолетово шампанско и я задържа в устата си. Всички логични съмнения бяха удавени от лудешки биещото му сърце. Отдавна не беше усещал такова вълнение. Сега мислите му бяха заети единствено от Фон Ферсен.

На следващата нощ ястията бяха доставени от любезния главен готвач на Отел дьо Субиз. Приятелите на Магнус му позволяваха да използва кухненския персонал и отличните провизии, когато искаше да даде особено изискана вечеря. Тази нощ му сервираха супа от крехки гълъби, калкан, патешко с портокали по руански, изпечено на шиш телешко, сос от грах, артишок и огромно количество еклери с крем, плодове и малки кексчета. Уреждането на вечерята не беше трудно, за

разлика от обличането. Абсолютно нищо не стоеше както трябва. Имаше нужда от нещо кокетно, привлекателно и все пак делово и сериозно. Отначало лимоненожълтият жакет и бричовите с лилава жилетка му се сториха подходящи, но бяха отхвърлени в полза на светлозелена жилетка и виолетови бричове. Накрая се спря на ансамбъл в небесносиньо, но не и преди да изпразни целия си дрешник.

Чакането беше прекрасна агония. Магнус крачеше неспокойно напред-назад и поглеждаше през прозореца дали каретата на Ферсен е пристигнала. Безброй пъти отиде до огледалото и след това до масата, която Клод и Мари така внимателно бяха подредили, преди да ги освободи за вечерта. Аксел беше настоял за уединение и Магнус с удоволствие му го осигури.

Точно в осем пред вратата на къщата спря карета и той слезе нея. Аксел. Дори погледна нагоре, сякаш знаеше, че Магнус е до прозореца и го очаква. Усмихна се и Магнус усети приятния бодеж на паниката...

Забърза по стълбите да го посрещне лично.

— Освободих прислугата, както пожелахте — каза той, като се опитваше да се успокои. — Заповядайте. Вечерята ни чака. Моля да извините отсъствието на формалности.

— Разбира се, мосю — отвърна Аксел.

Той обаче не се заинтересува от храната, нито се отдаде на удоволствието да отпива бавно от виното и да съзерцава очарователния Магнус. Пристъпи право към работата. Дори беше донесъл карти, които разпъна на канапето.

— Планът за бягство беше съставен преди няколко месеца — каза Аксел и взе един артишок от сребърния поднос. — От мен, неколцина поддръжници на каузата и самата кралица.

— А кралят? — поинтересува се Магнус.

— Негово Величество се... дистанцира донякъде от ситуацията. Той е много обезверен от развитието на нещата. Нейно Величество пое повече отговорности.

— Вие като че ли много... харесвате Нейно Величество — отбеляза внимателно Магнус.

— Тя е възхитителна — каза Аксел и попи устни със салфетката си.

— И очевидно се уповава на вас. Сигурно сте много близки.

— Тя великодушно ми оказа доверието си.

Магнус умееше да чете между редовете. Аксел явно беше дискретен в интимните дела и това го правеше още по-привлекателен.

— Бягството ще се състои в неделя — продължи Аксел. — Планът е прост, но изисква прецизност. Уредили сме пазачите да виждат определени хора на определени изходи в определено време. В нощта на бягството ще подменим тези хора с кралското семейство. Децата ще бъдат събудени в десет и половина и дофинът ще бъде облечен като момиче. Гувернантката маркиза Дьо Турзел ще го изведе от двореца заедно със сестра му и ще ги доведе при мен на Гранд Карузел. Аз ще съм с пътническа карета. След това ще изчакаме мадам Елизабет, сестрата на краля. Тя ще излезе от същия изход като децата. Когато Негово Величество се оттегли в покоите си и остане сам, ще ни последва, преобразен като Шевалие Дьо Коани. Нейно Величество... ще избяга последна.

— Мария-Антоанета ще избяга последна?

— Сама пожела това — отвърна бързо Фон Ферсен. — Тя е изключително смела. Настоява да тръгне накрая, в случай че открият отсъствието на останалите. Пожела да се пожертва, за да подпомогне бягството им.

В гласа му отново се появи страстна нотка, но този път, когато вдигна очи към Магнус, задържа поглед върху котешките му зеници.

— Тогава защо искате единствено кралицата да бъде омагьосана?

— Отчасти заради графика — каза Аксел. — Редът, по който хората трябва да бъдат видени да влизат и излизат. Докато не се оттегли в покоите си, Негово Величество ще е с придружители и ще тръгне непосредствено след това. Единствено Нейно Величество ще остане сама в двореца известно време. Освен това е твърде разпознаваема.

— А кралят не е?

— Разбира се, че не е! Негово Величество не е... хубавец. Лицето му не привлича погледите. Хората го разпознават по дрехите, каретата и други външни признаци на положението му. Но Нейно Величество... всички познават лицето ѝ. То е скицирано и рисувано неведнъж. Всички подражават на стила ѝ. Тя е красива и не може да бъде забравена лесно.

— Разбирам — отвърна Магнус, като искаше да отклони разговора от темата за красотата на кралицата. — А какво ще стане с вас?

— Ще пътуваме с каретата до Бонди — каза Аксел, без да откъсва очи от него.

После продължи да изрежда подробностите — маршрута, спирките за смяна на конете, все неща от този род. Магнус не се интересуваше от тях. Те не можеха да задържат вниманието му като елегантната къдрава яка на Аксел, която докосваше брадичката му, докато той говореше, и като пълната му сочна долна устна. Никакъв крал, никаква кралица, дворец или произведение на изкуството не можеха да се сравнят с тази долна устна.

— А колкото до вашето заплащане...

Тези думи вече привлякоха вниманието на Магнус.

— Въпросът за заплащането е съвсем прост — каза той. — Не искам пари...

— Мосю — Аксел се наведе към него, — нима ще постъпите като истински патриот!

— Да, ще го направя — продължи Магнус спокойно — в името на нашето приятелство. Искам само да ви видя отново, когато всичко приключи.

— Да ме видите?

— Да, да ви видя, мосю.

Раменете на Аксел леко се отпуснаха и той се втренчи в чинията си. За миг Магнус си помисли, че всичко е отишло по дяволите и е направил грешен ход, но Аксел вдигна поглед и светлината на свещите заблещука в сините му очи.

— Мосю — каза той и протегна ръка към него през масата, — ще бъдем най-близки приятели завинаги.

Магнус искаше да чуе точно това.

В неделя сутринта, в деня на бягството, той се събуди от обичайния камбанен звън, който отекваше над цял Париж. Главата му беше леко натежала и размътена от дългата вечер с граф Дьо... и неколцина актьори от Комеди Италиен. Изглежда, между другото се беше сдобил и с майmunка, която сега седеше до леглото му и щастливо се угощаваше със закуската му. Вече беше преобърнала

донесената от Клод каничка с чай, а на пода се издигаше купчина щраусови пера.

— Здравсти — рече ѝ Магнус.

Маймунката не отговори.

— Ще те наричам Рейгнър — добави той и се облегна внимателно на възглавниците. — Клод!

Вратата се отвори и Клод влезе в стаята. Не изглеждаше никак изненадан от присъствието на Рейгнър и веднага се зае да бърше разлетия чай.

— Искам да намериш кайшка за маймунката ми, а също и шапка.

— Разбира се, мосю.

— Мислиш ли, че ще ѝ трябва и едно палтенце?

— Не и по това време на годината, мосю.

— Прав си — рече Магнус с въздишка. — Нека е най-обикновена нощна риза, също като моята.

— Като коя от вашите, мосю?

— Онази в розово и сребърно.

— Отличен избор, мосю — отбеляза Клод и се захвана с перата.

— Заведи я в кухнята и я нахрани добре. Ще има нужда от плодове и вода, а може би и от една хладка вана.

Рейгнър се беше отдалечил с подскоци от леглото и тъкмо се прокрадваше към изящната ваза от севърски порцелан, когато Клод го грабна така ловко, сякаш цял живот само това беше правил.

— О — рече Клод и бръкна под жакета си, — тази сутрин за вас пристигна писмо.

Той излезе тихо от стаята с маймунката, а Магнус разкъса плика и прочете:

Има проблем. Ще трябва да отложим за утре.

Аксел

Е, значи, плановете му за вечерта се проваляха.

Утре вечер беше приемът у Сен Клод и Магнус трябваше да се справи и с двата ангажимента. Не беше невъзможно. Щеше да отиде с карета близо до двореца „Тюйлери“, да свърши работата за кралицата и

после да се върне при каретата, за да потегли за приема. Предстоеше му много напрегната нощ.

Но Аксел си струваше.

Магнус прекара следващия ден и част от вечерта в тревоги за приема на Сен Клод и за аферата с кралското семейство. Омагьосването щеше да е лесно. Партито най-вероятно щеше да е претъпкано и неприятно. Той трябваше само да се появи, да се поусмихва, да побъбри малко с този-онзи и после да си тръгне. Все пак не можеше да се отърве от чувството, че някак си тази вечер всичко ще се обърка.

Но първо трябваше да се заеме с дребния проблем с кралицата.

След вечеря Магнус си взе вана, облече се и в девет тихо излезе от апартамента си, като нареди на кочияша да го отведе близо до градините „Тюйлери“ и да се върне в полунощ. Това беше съвсем обичайно пътуване. Мнозина се отбиваха в градините за някоя „случайна среща“ сред декоративно подрязаните храсти. Той се поразходи малко из притъмняващия парк, заслушан в приглушените гласове на любовниците в храсталаците, като от време на време дори надникваше между листата.

Към десет и половина последва картата на Аксел към външните апартаменти на отдавна покойния херцог Дьо Вилкие. Ако всичко минеше по план, младата принцеса и дофинът скоро щяха да излязат през тези неохранявани врати, а дофинът щеше да е облечен като момиченце. Не излезеха ли, значи, планът се беше провалил.

Само с няколко минути закъснение децата се появиха заедно с дойките си, всички преоблечени. Магнус ги последва безшумно през северния вътрешен двор, после по Рю дьо Лешел към Гран Карузел. А там в една съвсем проста карета ги чакаше Аксел, облечен като парижки кочияш. Той дори пушеше лула и подхвърляше шегички с наречието на простолюдието, без никаква следа от шведски акцент. Когато Аксел започна да вдига децата в каретата, озарен от луната, Магнус за миг загуби ума и дума. Смелостта, талантът, нежността му... вълнуваха сърцето на Магнус по непознат досега начин и му ставаше все по-трудно да бъде циничен.

Той изпрати с поглед каретата и се върна към задачата си. Щеше да мине през същата врата. Макар че нямаше да е охранявана, той имаше нужда от магически прах, за да се прикрие, и ако някой

случайно погледнеше към него, щеше да види как една голяма котка се промъква в двореца през отворените от вятъра порти.

В двореца постоянно влизаха и излизаха хора — а персоналът бе оскъден — затова подът беше мръсен, с полепнали буци засъхнала кал и отпечатъци от стъпки. Усещаше се неприятна миризма — смесица от влага, дим, мухъл и неизпразнени нощни гърнета, които бяха изнесени в коридорите. Нямаше друга светлина, освен отразената от прозорците и огледалата. Кристалните полилеи бяха плътно покрити с паяжини и потъмнели от пепел.

Аксел му беше нарисувал карта с ясни инструкции как да прекоси сякаш безкрайните арки и просторните празни зали, в които позлатените мебели или липсваха, или бяха нагло присвоени от пазачите. В ламперията имаше няколко тайни врати, през които Магнус тихо премина. Навътре в двореца залите бяха малко по-чисти и свещите се срещаха по-често. Усещаше се миризма на готвено и на дим от лула, имаше и повече хора.

Накрая стигна до кралските покои. До вратата, през която трябваше да мине, седеше пазач, който лениво си свирукаше и се клатушкаше на стола. Магнус изпрати малка искра в ъгъла на помещението и щом пазачът стана да огледа, той плъзна ключа в ключалката и влезе. Тук цареше кадифена, неестествена и смуцаваща тишина. Надуши дим от наскоро изгасена свещ. Магнус не изпитваше страхопочитание към кралски особи, но сърцето му заби малко по-бързо, когато посегна към втория ключ, който Аксел му беше дал. Аксел имаше ключ към частните покои на кралицата — едновременно вълнуващ и притеснителен факт.

Ето я и нея — кралица Мария-Антоанета. Беше виждал много нейни изображения, но сега тя стоеше пред него от плът и кръв. И точно това бе шокиращото. Кралицата беше човек по нощна риза. Наистина беше хубава. Разбира се, това се дължеше донякъде и на възпитанието ѝ — на величественото поведение и ситните, деликатни стъпки. Картините обаче не успяваха да предадат подобаващо красотата на големите сияещи очи. Косата ѝ бе внимателно подредена в истински ореол от светли къдрици, над които се кипреше лека ленена шапчица. Магнус остана в сенките и я гледаше как ситни из стаята, от леглото до прозореца и обратно. Явно беше ужасена за съдбата на семейството си.

— Нищо не забелязвате, мадам — каза той тихо.

Кралицата се извърна, вгледа се объркана в ъгъла и отново закрачи нервно. Магнус се приближи и тогава установи, че напрежението е взело своята дан от тази жена. Косата ѝ беше тънка, чуплива и посивяла в крайчетата. Лицето ѝ обаче излъчваше яростно и решително сияние, на което той се възхити. Сега разбираше чувствата на Аксел към нея — тя притежаваше неподозирана сила.

Той разшава пръсти и между тях запукаха сини пламъчета. Кралицата отново се обърна притеснено. Магнус прокара ръка пред лицето ѝ и промени външния ѝ вид — от познат и кралски в познат и обикновен. Очите ѝ се смалиха и потъмняха, бузите ѝ леко се издуха и се обагриха в розово, носът ѝ се издължи, а брадичката хлътна. Косата ѝ стана по-сплъстена и потъмня до кестеняво. Той свърши малко повече от крайно необходимото — защото промени дори скулите и ушите, докато жената пред него не стана съвсем неузнаваема. Изглеждаше точно както трябваше да изглежда — като руска благородничка на друга възраст и със съвсем друг живот.

Магнус предизвика шум до прозорците, за да отвлече вниманието ѝ, и когато тя му обърна гръб, той излезе от стаята. Напусна двореца през много оживения изход зад кралските апартаменти, където кралицата беше оставила една порта отключена за нощните посещения на Аксел.

Като цяло тази авантюра се оказа проста и елегантна. Магнус се усмихна на себе си, загледан в увисналата над Париж луна, и си представи как Аксел обикаля с каретата. След това си представи как Аксел прави други неща. А после се разбърза. Трябваше да иде на среща с вампири.

Какъв късмет, че вампирските приеми винаги започваха много късно. Каретата на Магнус спря пред вратата на Сен Клод след полунощ. Лакеите, все вампири, му помогнаха да слезе, а Анри го посрещна на прага.

— Мосю Бейн — рече той със зловеща усмивчица. — Господарят ще е много доволен.

— Тогава и аз съм доволен — отвърна Магнус с едва прикрит сарказъм.

Едната вежда на Анри лекичко потрепна. Той се обърна и протегна ръка към момиче на същата възраст, което много приличаше

на него — русо, със стъклени очи, вяло изражение и изключителна красотата.

— Познавате ли сестра ми Брижит?

— Разбира се. Срещали сме се няколко пъти, мадмоазел, в... предишния ви живот.

— Предишният ми живот — изкикоти се звънливо Брижит. — Предишният ми живот.

Мисълта за предишния ѝ живот явно продължи да я развеселява, защото тя не спря да се кикоти и да се усмихва на себе си, а Анри я прегърна не съвсем по братски.

— Господарят беше така любезен да ни позволи да запазим старите си имена — каза той. — А аз бях още по-удовлетворен, когато ми разреши да се върна в стария ми дом и да доведе сестра ми тук. Господарят е изключително щедър по свой си начин, и по всички останали начини, разбира се.

Това накара Брижит отново да се разкикоти. Анри я потупа игриво по задника.

— Много съм жаден — рече Магнус. — Ще потърся малко шампанско.

За разлика от мрачния и слабо осветен „Тюйлери“, домът на Сен Клод беше смайващ. Не можеше да се нарече чак дворец, що се отнася до размерите, но пък обзавеждането беше разточително и разкошно. Същинска джунгла от декорации, а картините бяха рамка до рамка, чак до тавана. Всички полилеи искряха с пламъците на черни свещи, от които по пода капеше черен восък. Малка армия ратаи на мига го изстъргваха, а неколцина мундани подмазвачи се бяха излегнали по диваните с чаши вино в ръка — или направо с бутилки. Повечето бяха изпружили шии и чакаха, дори си просеха да бъдат ухапани. Вампирите се бяха събрали в своята част на залата, смееха се и ги сочеха, сякаш избираха какво да хапнат от отрупана с деликатеси маса.

В мунданското парижко общество огромната напудрена перука вече беше излязла от мода в полза на по-естествен стил. Във вампирското общество перуките бяха по-големи от всякога. Една от жените носеше висока почти два метра перука, напудрена в светлорозово и поддържана от деликатна решетка. Магнус подозираше, че е направена от детски кости. В ъгълчета на устата на жената имаше малко кръв и той не разбра дали червенината по

страните ѝ е кръв, или твърде обилен руж. (Както и при перуките, парижките вампири предпочитаха по-дързък грим и ярки червени петна по бузите, вероятно като подигравка към хората.)

Той мина покрай един арфист с пепеляв тен и доби мрачно изражение, щом забеляза, че е прикован за пода с халка на глезена. Ако свиреше достатъчно добре, може би щеше да доживее да свири отново. Или щеше да се превърне в късна нощна закуска. Магнус се изкуши да среже веригата му; но точно в този миг някъде отгоре долетя глас.

— Магнус! Магнус Бейн, къде се губиш?

Марсел Сен Клод се беше облегал на перилата и му махаше с ръка. Скупчените около него вампири се взираха в Магнус над ветрилата си от пера, слонова и човешка кост.

Колкото и да не му се щеше, Магнус трябваше да признае, че Сен Клод е поразително красив. Всички древни се отличаваха със специално лустро, което идваше с времето. А Сен Клод беше много стар, вероятно един от първите вампири в двора на Влад. Не беше висок колкото Магнус, но имаше много фини кости, с изпъкнали скули и дълги пръсти. Очите му бяха чисто черни и улавяха светлината като огледала. А дрехите му... е, той ползваше шивача на Магнус, така че дрехите му, разбира се, бяха прекрасни.

— Все съм зает — отговори Магнус и успя да се усмихне, когато Сен Клод и свитата му се спуснаха по стъпалата.

Всички вървяха по петите му, като напасваха походката си към неговата. Блюдолизци.

— За малко изпусна Сад.

— Колко жалко — рече Магнус.

Зловещият маркиз Дьо Сад определено беше мунданът с най-извратеното въображение, на което Магнус беше попадал от времето на Испанската инквизиция насам.

— Искам да ти покажа някои неща — каза Сен Клод и го прегърна през раменете със студената си ръка. — Възхитителни са!

Сен Клод и Магнус споделяха една-единствена черта — дълбоката си страст към мунданската мода, обзавеждане и изкуство. Магнус обикновено купуваше или приемаше вещите като заплащане. Марсел търгуваше с революционерите — или с бездомниците, които нахлуваха в богати къщи и вземаха разни красиви неща от там. Или пък неговите ратаи му даряваха притежанията си. Понякога вещите

просто пристигаха в дома му. Най-добре беше да не задаваш твърде много въпроси, а само да се възхищаваш, и то гръмогласно. Марсел щеше да се обиди, ако Магнус не оцени всичко поотделно.

Внезапно от двора се надигна хор от гласове, които викаха Сен Клод.

— Явно става нещо — каза Марсел. — Може би трябва да проверим.

Гласовете бяха високи, развълнувани, но неясни — все звуци, които Магнус не би искал да чуе на вампирски прием. Защото означаваха много лоши неща.

— Какво става, приятели? — попита Марсел и тръгна към фойето.

В подножието на предните стълби се бяха събрали вампири, предвождани от Анри. Няколко от тях удържаха мятаща се фигура, която издаваше пронизителни приглушени писъци. Явно устата ѝ беше запушена, макар че не се виждаше в тълпата.

— Господарю... — Анри се беше ококорил. — Господарю, намерихме... Няма да повярвате, господарю.

— Покажете ми. Кой е това?

Вампирите се размърдаха и изблъскаха някакъв човек на земята. Магнус едва успя да съдържи тревожния си вик и да не се издаде.

Това беше Мария-Антоанета.

Разбира се, неговият магически прах не вършеше работа при вампирите и сега кралицата беше пред очите на всички с преbledняло от ужас лице.

— Ах, вие... — обърна се тя към тълпата с треперлив глас, — какво направихте... Ще ви...

Марсел вдигна ръка и за изненада на Магнус кралицата замълча.

— Кой я доведе? — попита Марсел. — Как се случи?

— Аз бях, мосю — чу се глас. Един елегантен вампир, на име Косел, излезе напред. — Идвах насам по Рю дьо Бак и просто не можах да повярвам на очите си. Трябва да се е измъкнала от „Тюйлери“. Вървеше по улицата, мосю, и изглеждаше изплашена и изгубена.

Разбира се. Кралицата не беше свикнала да излиза сама из града, а по тъмно лесно можеше да се изгуби. Беше завила погрешно и някак си бе прекосила Сена.

— Мадам — каза Марсел и тръгна по стълбите. — Или трябва да кажа „Ваше Величество“? Нима имам удоволствието да се обърна към нашата любима и най... прославена кралица?

В залата се надигна нисък подигравателен смях.

— Самата тя — отвърна кралицата и се изправи. — И настоявам...

Марсел пак вдигна ръка, за да я накара да замълчи. Слезе до последното стъпало, застана пред нея и започна да я оглежда. След това леко сведе глава в поклон.

— Ваше Величество, нямам думи да изразя възхитата си от присъствието ви на моя прием. Всички сме във възторг, нали така, приятели?

Вампирите се бяха скупчили на прага, някои дори надничаха през прозорците. Кимаха и се хилеха, но никой не продума. Тишината беше ужасяваща. Като че ли самият Париж отвъд оградения двор на Марсел притихна.

— Скъпи ми Марсел — каза Магнус и се насили да се засмее. — Наистина мразя да те разочаровам, но тя не е кралицата. Тази жена е любовница на един от моите клиенти. Казва се Жозет.

Това изявление звучеше като толкова очевидна лъжа, че Марсел и останалите не продумаха и зачакаха да чуят подробности. Магнус слезе по стъпалата, като опитваше да изглежда развеселен от ситуацията.

— Много е добра, нали? — попита той. — Аз задоволявам всеки вкус, също като теб. Случва се да имам клиент, който иска да прави с кралицата онова, което тя от години върши с народа на Франция. Наеха ме за пълна трансформация. С риск да прозвучи нескромно, ще кажа, че съм свършил чудесна работа.

— Не те познавам като много скромен — каза Марсел без помен от усмивка.

— Това е надценено качество — отвърна Магнус и сви рамене.

— Тогава защо тя твърди, че е кралица Мария-Антоанета?

— Аз съм кралицата, чудовище такова! — извика истерично кралицата. — Аз съм кралицата. Аз съм кралицата.

Магнус имаше чувството, че тя го повтаря не за да впечатли похитителите си, а за да увери самата себе си в здравия си разсъдък и в

самоличността си. Той пристъпи спокойно към нея, щракна с пръсти пред лицето ѝ и тя веднага се свлече в несвяст в ръцете му.

— Е — рече той и се обърна спокойно към Марсел. — Нима кралицата на Франция ще броди сама по улиците посред нощ?

— Добър въпрос.

— Защото това не е кралицата. А Жозет. Трябваше да е пълна нейна двойница. Отначало клиентът ми поиска само да изглежда като кралицата, но след това настоя за цялостна прилика. Външен вид, личност, всичко. Жозет е убедена, че е Мария-Антоанета. Всъщност тъкмо работех по нея в това отношение, когато тя се изплаши и избяга от апартамента ми. Вероятно ме е последвала дотук. Понякога работата ми коства много нерви.

Той положи внимателно кралицата на пода.

— Струва ми се, че по нея има малко магически прах — добави Марсел.

— Заради мунданите — каза Магнус. — Не можеш да пуснеш жена, която прилича досущ на кралицата, да се разхожда по улиците. Но магията е съвсем лека, като летен шал. Тя не трябваше да излиза от къщата. Не бях приключил.

Марсел клекна, хвана лицето на кралицата и го завъртя насамнатам, като се взираше в него и в шията ѝ. Изминаха две дълги минути, в които всички очакваха следващите му думи.

— Е — рече той най-сетне и се изправи. — Трябва да те поздравя за чудесната работа.

Магнус си наложи да се стегне, за да не въздъхне от облекчение.

— Аз винаги работя така, но приемам поздравленията ти — каза той и махна небрежно с ръка.

— Такова чудо ще пожъне огромен успех на някой мой прием. Затова настоявам да ми я продадеш.

— Да ти я продам?

— Да. — Марсел се наведе и прокара пръст по брадичката на кралицата. — Колкото и да ти плаща клиентът, аз давам двойно. Но трябва да я имам. Това е невероятно. Ще платя колкото поискаш.

— Но, Марсел...

— Стига, Магнус. — Марсел бавно завъртя пръст. — Всички си имаме слабости и те трябва да бъдат задоволявани, ако искаме да процъфтяват. Тя ще е моя.

Магнус нямаше как да намекне, че въображаемият клиент е по-важен от Марсел.

Мисли. Трябваше да мисли. Знаеше, че вампирът го наблюдава.

— Щом настояваш — рече накрая. — Но както ти казах, не съм приключил. Остават няколко финални щриха. Тя все още притежава някои неприятни навици от стария си живот. Версайските маниери — а те не са малко, — трябва да бъдат избродирани в нея като гоблен. Освен това още не съм подписал творбата си. А аз винаги ги подписвам.

— Колко време ще ти отнеме?

— О, малко. Мога да я доведа още утре...

— Предпочитам да остане тук. Все пак колко време ти трябва, за да подпишеш творбата си? — попита Марсел с лека усмивка.

— Може да отнеме известно време — каза Магнус и също се усмихна многозначително. — Подписът ми е доста сложен.

— Тъй като се занимавам с използвани стоки, предпочитам някои да са все още непокътнати. Не се бави много. Анри, Шарл... отведете мадам горе и я настанете в синята стая. Нека мосю Бейн довърши подписа си. Ще очакваме с нетърпение да видим скоро крайния продукт.

— Разбира се — каза Магнус.

Той бавно последва ратаите, които внесоха припадналата кралица в къщата.

След като я положиха на леглото, Магнус заключи вратата, препречи я с един голям гардероб и отвори капците на прозорците. Синята стая беше на третия етаж, доста високо над предния двор. Но нямаше друг изход.

Магнус си позволи да сипе проклетия няколко мига, преди да поклати глава и да обмисли отново ситуацията. Вероятно можеше да се измъкне, но как да измъкне и кралицата... и да я върне на Аксел...

Отново погледна през прозореца към земята. Повечето вампири бяха влезли в къщата, но неколцина слуги и ратаи останаха навън да посрещат каретите. Значи, надолу нямаше да стане, но нагоре...

Например с балон.

Магнус беше сигурен в едно — тази задача щеше да е особено трудна. Балонът се намираще в другия край на Париж. Затърси го с мисълта си и най-сетне го откри — беше сгънат в беседката в

Булонския лес. Магнус го разви на тревата, накара го да се надуе, после използва магия, за да го направи невидим, и накрая го издигна над земята. Усети го как полита и го насочи нагоре, над дърветата на парка, над къщите и улиците, като внимаваше да избягва шпиловете на църквите и катедралите, а след това го тласна над реката. Балонът плаваше прекрасно и леко се носеше по вятъра. Искаше да се стрелне право нагоре, но Магнус го удържаше.

По някое време щяха да му свършат силите и щеше да изгуби съзнание. Надяваше се само това да се случи достатъчно късно, но никога не се знаеше. Докато балонът се приближаваше, Магнус се постара да го омагьоса напълно и много внимателно го поведе към къщата. После се наведе през прозореца, за да го хване. На коша имаше малка вратичка и той успя да я отвори.

Когато крадеш летящ балон и го омагьосваш да се носи над Париж, в идеалния случай трябва да имаш някаква представа как точно функционира. Магнус не се беше интересувал от устройството на балоните — знаеше единствено, че мунданите вече се носят в небето с пъстри копринени балони. Затова се смая, когато видя, че в коша гори огън.

Кралицата беше лека, но роклята ѝ — или онова, което беше скрила или пришила в нея — не беше, а Магнус вече се изтощаваше. Той щракна с пръсти и кралицата се събуди. Прокара пръст по устните ѝ точно навреме, за да заглуши писъка ѝ.

— Ваше Величество — каза Магнус с натезал от изтощение глас. — Няма време за обяснения, няма време за никакви встъпления. Сега трябва много бързо да излезете през този прозорец. Вие не можете да го видите, но отвън има нещо, в което ще се озовете. Побързайте.

Кралицата отвори уста и щом установи, че не може да продума, започна да тича из стаята, да взема разни предмети и да ги хвърля по Магнус. Той само потрепваше, когато вазите се разбиваха в стената до него. Успя да завърже балона с пердето за прозореца и сграбчи кралицата. Тя започна да го налага с малките си юмруци. Личеше си обаче, че няма голям опит и ударите ѝ не бяха особено ефикасни. На Магнус му оставаха съвсем малко сили, а тя явно вилнееше единствено благодарение на страха, който препускаше във вените ѝ.

— Ваше Величество — изсъска той. — Престанете. Чуйте ме. Аксел...

Щом чу името „Аксел“, тя застина. На Магнус повече не му трябваше и бързо я избута през прозореца. Балонът отскочи от удара и се отмести на стъпка от перваза — затова кралицата се приземи наполовина в него, наполовина навън. Увисна там, ужасена и вкопчена в нещо, което усещаше, но не можеше да види, а обутите ѝ в пантофки крака ритаха във въздуха и удряха в стената. Наложиха се Магнус да изтърпи няколко ритника в гърдите и лицето, преди да успее да я прехвърли в коша. Полите ѝ се вдигнаха над главата и кралицата на Франция се превърна в купчина плат и два мятаци се крака. Магнус скочи в коша, затвори вратата и отвърза балона с дълбока въздишка на облекчение. Балонът се понесе право нагоре и се стрелна над покривите. Кралицата най-сетне успя да се претърколи и застана на колене. Докосна коша и се ококори учудено като дете. После се надигна бавно, надникна навън, хвърли един поглед на гледката долу и припадна.

— Някой ден — рече Магнус, загледан в свлечената в краката му кралска особа, — трябва да напиша мемоари.

Не за такова пътуване с балон беше мечтал.

Балонът изгуби височина, понесе се самоубийствено бавно и сякаш просто увисна над покриви и комини. Кралицата се размърда и изстена в коша, като го разклати насам-натам по начин, който предизвика гадене. Една сова внезапно се спусна в атака. Небето беше толкова тъмно, че Магнус изгуби представа накъде летят. Кралицата отново изстена и вдигна глава.

— Кой си ти? — попита немощно.

— Приятел на приятел — отговори Магнус.

— Какво...

— Най-добре не питайте, Ваше Величество. Наистина не искате да научите отговора. И ми се струва, че се носим на юг, което е напълно погрешната посока.

— Аксел...

— Да. — Магнус се наведе и се опита да различи улиците долу. — Да, Аксел... но нека ви питам нещо... Ако искате да откриете, да речем, Сена, накъде ще гледате?

Кралицата отново отпусна глава назад.

Той успя да намери сили да възстанови магията над балона, за да остане невидим за мунданите. Не му достигна обаче енергия да скрие и себе си, затова имаше парижани, които видяха как половината от Магнус плава в мрака покрай прозорците на третия етаж. Някои хора не пестяха свещите и той се наслади на интересни гледки.

Накрая видя един познат магазин. Снижи балона към улицата, докато тя не започна да му се струва все по-позната, а после зърна и „Парижката Света Богородица“.

Сега въпросът беше... къде да се приземят? Не можеш да кацнеш с балон наред Париж. Дори с невидим такъв. Париж просто беше твърде... шипест.

Имаше само едно подходящо място, а Магнус вече го ненавиждаше.

— Ваше Величество — каза той и побутна кралицата с крак. — Ваше Величество, трябва да се събудите.

Кралицата се размърда.

— Това, което ще ви кажа, няма да ви хареса, но повярвайте ми, че е най-доброто сред няколко ужасни алтернативи...

— Аксел...

— Да. След минутка ще кацнем в Сена...

— Какво?

— И ще е много уместно да си запушите носа. Предполагам, че роклята ви е пълна с бижута, така че...

Балонът се спускаше бързо и водата се приближаваше. Магнус внимателно го насочи между два моста.

— Може да...

Балонът се стовари в реката като камък. Огънят угасна и коприната веднага се спусна над Магнус и кралицата. Магнус беше останал почти без сили, но успя да събере достатъчно, за да разкъса плата и да не се оплетат. После заплува в реката, като стискаше кралицата и я влачеше към брега. Както се надяваше, оказаха се близо до „Тюйлери“ и пристана му. Издърпа кралицата до стъпалата и я стовари там.

— Стойте тук — рече мокър и задъхан.

Но кралицата отново беше в безсъзнание. Магнус ѝ завидя.

Покатери се по стълбите и пое пак по улиците на Париж. Аксел вероятно обикаляше в района. Бяха се разбрали, ако нещо се обърка,

Магнус да изпрати син проблясък в небето като фойерверк. Направи го, а после се свлече на земята и зачака.

След петнайсет минути до него спря карета — но не обикновена карета, а огромна, в черно, зелено и жълто. В нея поне десетина души можеха да пътуват с дни в най-големи удобства. Аксел скочи от капрата и хукна към Магнус.

— Къде е тя? Защо си мокър? Какво стана?

— Тя е добре — рече Магнус и вдигна ръка. — Това ли е каретата? За луксозно пътуване?

— Да — отговори Фон Ферсен. — Техни Величества настояха. А и няма да им подхожда да пътуват в нещо не така грандиозно.

— И по-незабележимо!

За първи път тази нощ Фон Ферсен изглеждаше смутен. Явно и той не одобряваше идеята и се беше противопоставил.

— Да, е... това е каретата. Но...

— Тя е на стъпалата. Наложил се да кацнем в реката.

— Да кацнете?

— Дълга история — отвърна Магнус. — Да кажем само, че положението малко се усложни. Но тя е жива.

Аксел се свлече на колене пред него.

— Никога няма да бъдеш забравен заради това си дело — каза той тихо. — Франция ще помни. Швеция ще помни.

— Не ми пука дали Франция и Швеция ще помнят. Искам ти да помниш.

Магнус беше искрено изненадан, че именно Аксел запали целувката — така внезапна и страдна, че цял Париж, всички вампири, Сена и балонът изчезнаха и останаха само те двамата. Съвършен миг.

И именно Магнус прекъсна целувката.

— Върви — прошепна той. — Искам да си в безопасност. Върви.

Аксел кимна, изглеждаше смаян от себе си и хукна към стълбите на пристана. Магнус се надигна, хвърли един последен поглед назад и потегли.

Не можеше да се прибере у дома. Вампирите на Сен Клод вероятно го чакаха там. Трябваше да се покрие до зазоряване. Прекара нощта в малкото имение на мадам Дьо..., една от най-новите му любовници. Призори се върна в апартамента си. Входната врата беше открената и той влезе предпазливо.

— Клод! — извика Магнус и предпазливо застана в петното светлина на прага. — Мари! Рейгнър!

— Те не са тук, мосю — отвърна нечий глас.

Анри. Разбира се. Седеше на стълбището.

— Нарани ли ги?

— Отведохме онези, които наричате Клод и Мари. Не знам кой е Рейгнър.

— Наранихте ли ги? — попита пак Магнус.

— Вече не може да бъдат наранени. Господарят поиска да ви предам комплиментите му. Каза, че от тях се получил великолепен пир.

На Магнус му прилоша. Мари и Клод бяха толкова добри с него, а сега...

— Господарят много би искал да ви види — каза Анри. — Защо да не идем веднага, а ще поговорите, когато се събуди довечера.

— Мисля да отклоня тази покана — отвърна Магнус.

— Струва ми се, че ако го направите, Париж ще стане много негостоприемно място за вас. А и кой е онзи ваш младеж? Все някога ще научим името му. Разбирате ли?

Анри се изправи и се опита да добие заплашителен вид, но той беше мундан, най-обикновен седемнайсетгодишен вампирски ратай.

— Виж какво ще ти кажа, малки подлизурко — каза Магнус и пристъпи към него. — Явно си забравил с кого си имаш работа.

Позволи на няколко сини искри да пропукат между пръстите му и Анри отстъпи крачка назад.

— Върви си у дома и кажи на господаря си, че съм получил съобщението. Кажи му, че не съм искал да го оскърбя и веднага напускам Париж. Да смята въпроса за приключен. Приемам наказанието си.

Отмести се от вратата и протегна ръка към нея, за да покаже на Анри, че е време да си тръгва.

Както и очакваше, в къщата цареше пълен безпорядък — преобърнати мебели, следи от огън по стените, липсваха произведения на изкуството, книги бяха разкъсани. В спалнята леглото и дрехите му бяха залети с вино... Е, поне се надяваше да е вино.

Магнус не се задържа дълго в този хаос. Махна леко с ръка и мраморната камина се плъзна встрани от стената. Той извади от дупката зад нея пълна със златни монети торба, дебела пачка банкноти, колекция прекрасни пръстени с цитрини, нефрит и рубини и един великолепен син топаз.

Това беше застрахователната му полица, в случай че революционерите нападнат дома му. Вампири, революционери... вече нямаше разлика. Пръстените се озоваха по пръстите му, банкнотите — в жакета, а жълтиците в красивата кожена чанта, която също пазеше зад стената именно с тази цел. Бръкна по-дълбоко в отвора и извади последната вещ — Сивата книга, подвързана със зелено кадифе. Прибра я внимателно в чантата.

Чу някакъв тих звук зад гърба си и видя, че Рейгнър изпълзва изпод леглото.

— Малки приятелю — рече Магнус и взе на ръце изплашената маймунка. — Поне ти си оцелял. Ела. Ще дойдеш с мен.

Когато чу новините, Магнус беше вече високо в Алпите, лежеше до едно поточе и мачкаше няколко еделвайса с палец. От седмици се опитваше да избягва всичко свързано с Франция — французите, френската храна и френските новини. Беше се отдал на свинско и телешко, на минерални бани и четене. Голяма част от времето прекарваше сам — единствено в компанията на малкия Рейгнър — и на спокойствие. Но тази сутрин един благородник беглец от Дижон отседна в неговата странноприемница. Приличаше на бърбивец, а Магнус не беше в настроение за подобна компания, затова отиде да се излегне до потока. Не се изненада обаче, когато онзи го последва и тук.

— Мосю! — извика французинът, докато пуфтеше по хълма.

Магнус перна леко от нокътя си едно парченце от еделвайса.

— Да?

— Ханджията каза, че скоро сте пристигнали от Париж, мосю. Значи, сте сънародник?

В хана Магнус носеше малко магически прах, за да минава за обикновен френски благородник беглец, каквито прииждаха с хиляди от границата.

— Идвам от Париж — отвърна той неопределено.

— И имате маймунка?

Рейгнър лудуваше наоколо. Явно Алпите му понасяха много добре.

— О, мосю, толкова се радвам, че ви открих! От седмици не съм говорил със земляк. — Французинът закърши ръце. — Не знам вече какво да мисля. Какви страшни времена! Какви ужаси! Сигурно сте чули за краля и кралицата?

— Какво да съм чул? — попита Магнус, като запази безстрастно изражение.

— Техни Величества, Господ да ги пази! Опитали се да избягат от Париж! Стигнаха до Варен, а там някакъв пощенски служител разпознал краля. Хванали ги и ги върнали в столицата. О, ужасни времена!

Магнус стана, без да продума, взе Рейгнър и се върна в хана.

Досега не искаше да мисли за това, представяше си, че Аксел и кралското семейство са в безопасност. Имаше нужда да ги вижда така. Но сега...

Известно време крачи нервно из стаята и накрая написа писмо, адресирано до Аксел в Париж. След това зачака отговор.

Той дойде след три седмици от Швеция и бе написан от непознатата ръка.

Мосю,

Аксел иска да ви увери, че е добре и споделя дълбочината на чувствата ви. Както знаете, кралят и кралицата са затворници в Париж. Аксел замина за Виена, за да се застъпи за тях пред императора, но се страхувам, че е решен да се върне в Париж с риск за живота си. Мосю, изглежда, Аксел много ви цени, дали бихте могли да му пишете и да го разубедите? Той е мой обичан брат и аз непрестанно се тревожа за него.

Имаше виенски адрес, а бележката бе подписана само със „Софи“.

Аксел щеше да се върне в Париж. Магнус беше сигурен в това.

Вампири, феи, върколаци, ловци на сенки и демони — тях Магнус разбираше добре. Но в света на мунданите не съзираше

никакъв модел, нито порядък. С тяхната изменчива политика. С краткия им живот...

Той отново си спомни синеокия мъж, който стоеше в салона му. После запали кибритена клечка и изгори бележката.

[1] Хазартна игра, възникнала в кралския двор на Луи XIV в края на XVII в. В използваното от придворните тесте има карта с изображение на египетски фараон, откъдето идва и наименованието „фаро“. Въпреки че е забранена със закон след смъртта на краля, играта добива изключителна популярност извън пределите на Франция, в Англия и САЩ. — Б.р. ↑

[2] Кюлотите са къси до коленете панталони, модерни сред френската аристокрация. Най-бедното и революционно настроено съсловие във Франция получава прозвището *sans-culottes*, или „без кюлоти“, заради дългите панталони, носени от обикновените хора. — Б.р. ↑

[3] Еротичен роман от Никола-Едме Ретиф дьо ла Бретон (1734–1806). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.